

Milena Busquets

ESCRITORA, PUBLICA 'GEMMA'

“La gent es pensa que després d'un èxit escrius amb més seguretat: en absolut”

LAURA SERRA
BARCELONA

Milena Busquets (Barcelona, 1972) ha trigat sis anys a publicar una nova novel·la després del fenomen de *També això passarà*, que s'ha traduït a 32 llengües i ha venut milers d'exemplars (només en català, 20.000). “Necessitava baixar de l'onada i tornar a tocar de peus a terra; tornar al meu món, que és petit. I no volia sentir que m'aprofitava d'aquell èxit”, explica. Amb *Gemma* (Anagrama/Amsterdam), l'escriptora torna al mateix univers d'autoficció –Barcelona, els amants, els fills, la vida petitburgesa, culta i plaent– per recuperar la història d'una amiga que va morir de leucèmia quan tenien 15 anys.

Amb *Gemma* tornem al món de *També això passarà*. És com una nova temporada de la mateixa sèrie. Sí. Com que segueixo fent autoficció, torno a la meua veu, no en tinc cap altra, i ja costa prou de trobar, cuidar i polir. Però tenia clar que aquella història estava acabada. Vaig dubtar de si tornar a posar Blanca a la protagonista, i em va semblar oportunista i no li vaig posar nom.

És un personatge seductor, però diria que qui ens sedueix ets tu. És que els escriptors són uns seductors i utilitzen les eines que tenen. I jo tinc el personatge de la Milena. Entenc la curiositat del lector sobre què és veritat, però això no importa. L'important és que les coses haurien pogut passar.

Utilitzes la ficció per amagar-te? Des del moment que et poses a parlar de tu a una persona que no és molt íntima, ja estàs posant una protecció. Més que preservar-me a mi, vull preservar els altres, tot i que només escric sobre gent que estimo i que m'agrada. I penso que els milloro molt! Fins i tot dels personatges que miro de forma més implacable en podria dir coses molt pitjors. Però no faig servir la literatura per passar comptes. No sabria escriure des de la ràbia.

En la primera novel·la deies que no sabies si series bona escriptora. Aquí continua la inseguretat.

No he progressat gens. Intento escriure el millor que puc, hi dedico totes les hores que puc, però no es torna més fàcil. La gent es pensa que després d'un èxit escrius amb més seguretat: en absolut. Tampoc no sé si l'èxit és bo per escriure, per enfrontar-se a un mateix i a les coses que a tots ens fan iguals. Perquè per un moment, vulguis o no, et

GREGORI CIVERA

creus que estàs per sobre, encara que també posis rentadores.

Per què escrius?

M'agradaria pensar que perquè tinc una història prou potent per compartir-la. I perquè tinc un tema per resoldre. Escriure és una mostra de debilitat, perquè si tot et va perfecte no busques un camí alternatiu per comunicar-te. Escriure m'agrada, em diverteix i em fa més feliç, però si no pogués escriure mai més no seria un drama terrible. No veure més els meus fills, no veure el mar, no tornar a Cadaqués, em costaria molt més. La cosa intensa dels escriptors de “Necessito escriure” jo no la tinc.

Això lliga amb una idea que expresses a la novel·la, que “la frivolitat és un formidable vehicle per a la intel·ligència i l'humor”.

Una cosa és rebutjar la solemnitat i l'altra la seriositat. Jo escric molt seriosament, però això es pot compaginar amb una visió del món alegre i positiva. Vull que la meua relació amb el món sigui amable i agradable. El món de la literatura hauria de tenir un tarannà menys solemne i més assequible. Crec que

Amistat
“El descobriment del món el fas de la mà d'una amiga, i és extraordinari”

Intensitat
“Si no pogués escriure mai més no seria un drama terrible, hi ha coses pitjors”

hi ha d'haver espai per al sentit de l'humor i la frivolitat. Llegir hauria de ser una experiència plaent. Si el meu llibre és una càpsula de plaer d'una hora i mitja serà genial.

Tornes al tema de la mort.

L'amor i la mort són els dos canals bàsics de coneixement sobre qui som. Però no volia fer una novel·la sobre el passat, perquè la gent té fam de present i és difícil dir la veritat respecte al passat perquè l'edulçorem o el negativitzem de seguida. És més fàcil ser honest amb el present. Són tres històries d'amor: l'amor a l'amiga morta, a un home i als fills. Sempre estem tocant el llindar del que podria ser cursi, i jo soc romàntica i sentimental, però això sí que no.

Ets crítica amb la correcció política.

Intento dir coses que no hagin estat dites per altra gent 50.000 vegades per molt que dir-ho em posés de part dels bons. Però ara estem en un moment on hi ha un enorme autocontrol i també control dels altres. No pots sortir del límit de la correcció política. Ens permetem molt poca desobediència i originalitat per por de no ser

acceptats i no ser estimats. Tenim por de ficar la pota, de fer enrabiari algú.

Però busques certa irreverència, com quan dius: “S'ha de vestir el màxim de pobre que es pugui sense deixar de semblar ric”.

Això són jocs i provocacions, però és veritat que als catalans no ens agrada exagerar l'aparença. El català va contra l'ostentació, física i mental. Aquesta gent que et cita poemes i frases, que comença articles amb cites de Camus... això és fer ostentació mental, que es porta molt i és molt molesta. Igual com gastar-se 3.000 euros en un bolso no em sembla bé.

El llibre vol ser un cant a l'amistat, però també hi dius que costa massa esforç i dona massa poc.

Jo vaig tenir amistats molt importants i simbiòtiques d'infància i joventut. El descobriment del món el fas de la mà d'una amiga i és extraordinari. Un cop descobert –la literatura, els homes, els viatges– queda el sexe, i passes de l'amistat a l'amor. Trobo que és molt difícil competir amb els petons i amb el contacte de la pell d'algú. Malgrat que intentem que no sigui així, la intensitat de l'amistat es perd perquè ens interessa enamorar-nos i el sexe. I a la natura li interessa que fem criatures. El que em fastigueja és la gent que converteix l'amistat en una cosa sagrada, però no l'amor. Aquesta veneració de l'amistat en detriment de la passió...

La relació romàntica tradicional ha sigut molt tòxica. La idea de la mitja taronja que et completa...

Això no és així. Normalment són relacions extraordinàries i que et fan descobrir coses increïbles. No et completa però fa que la vida durant un temps sigui més intensa i valgui més la pena. És de les coses que desitjo per als meus fills: que siguin valents i que s'enamorin. No crec en la mitja taronja, ja es veu: estic sola i m'he separat alguns cops. Crec que pots portar l'amor romàntic amb total llibertat, no crec que signifiqui sotmetre't a un home, no se m'acudiria mai. No li he fet ni una truita, a un home!

¿L'amor pels fills serà un nou capítol de la saga?

El llibre que he començat no va per aquí, però crec que no hi ha un amor comparable. A mi m'agrada molt més ser mare que escriptora i que qualsevol altra cosa. És de les coses que em justifiquen. Quan em mori donaré gràcies per haver tingut aquesta experiència. Ser mare t'arrela, et dimensiona el món, posa els homes al seu lloc i et fa acceptar el pas del temps i la mort. Ho sé, soc com una folklorica. —